

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka trdi, da se z izpodbijano sodbo iz zadeve T-36/16 krši člen 7(1)(b) in/ali člen 52(1)(a) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 ⁽¹⁾ ter da je bil pred Splošnim sodiščem kršen postopek iz teh razlogov:

1. Splošno sodišče je napačno presodilo, da registrirana sporna znamka nima zahtevanega lastnega razlikovalnega učinka, tako da je bila registrirana v nasprotju s členom 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009. Splošno sodišče je s tem napačno uporabilo pravo.
2. Prva napačna uporaba prava je bila ugotovitev, da je znamka v prijavi predstavljena kot barvna znamka, s čimer je bila določena pravna narava znamke, kar je vplivalo na presojo njenega svojstvenega razlikovalnega učinka. Splošno sodišče bi moralo razsoditi, da je bilo to, da se v prijavi znamka predstavi kot barvna znamka, storjeno v glavnem zato, da bi se ugodilo EUIPO, in ne zaradi pravne opredelitve. Zato pri določitvi narave znamke, ki se jo želi registrirati, ne bi smelo upoštevati zgolj tega, kako je bila znamka predstavljena v prijavi, temveč tudi celotno vsebino prijave, zlasti podobo znamke v prijavi. Iz podobe znamke v prijavi je razvidno, da gre za figurativno znamko s posebnimi značilnostmi, ki so vidne pri tej znamki.
3. Splošno sodišče bi moralo upoštevati tudi obliko znamke, kot je bila registrirana, zlasti pa to, kako je bila ta oblika določena v potrdilu, ki ga je izdal EUIPO, o registraciji znamke. Potrdilo o registraciji je dokument, ki določa obliko znamke, kot je registrirana, in ki bi ga moralo Splošno sodišče obravnavati kot odločujočega pri ugotavljanju narave registrirane znamke. Iz vsebine potrdila o registraciji, če bi se to vsebino pravilno razumelo, je jasno, da je znamka registrirana kot figurativna znamka z obliko, ki je razvidna iz prikaza v prijavi. Ker tega ni storilo, je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo.
4. Druga napačna uporaba prava in kršitev postopka je bilo to, da je bila zavrnjena predložitev informacij, ki bi bile potrebne za razumevanje vsebine potrdila o registraciji sporne znamke. Gre za objavo standarda ST.60 Svetovne organizacije za intelektualno lastnino, v katerem je naveden pomen kod INID, ki se splošno uporabljajo pri potrdilih za registracijo, ki jih izdajajo Uradi za intelektualno lastnino, vključno z EUIPO, da bi označili naravo in pomen vnosov na teh potrdilih. Pomen kod INID je mogoče določiti zgolj z uporabo objavljenega standarda ST.60 ali enakovrednega vira, vsebino potrdil o registraciji pa je mogoče določiti zgolj s pomeni teh kod INID iz teh potrdil. Splošno sodišče je vir takih informacij napačno štelo za dokaz ter zato ravnalo nepravilno s tem, da ni želelo prejeti navedenega dokumenta ali informacij, ki jih vsebuje, saj gre dejansko za pravno besedilo, ki je enakovredno slovarju. Če bi Splošno sodišče upoštevalo razlagalna orodja, ki so mu bila predstavljena, bi presodilo, da se potrdilo o registraciji nanaša na figurativno znamko, ki je predstavljena s prikazom iz zahteve za registracijo. Glede take znamke je prvi odbor za pritožbe pri EUIPO že štél, da ima zahtevani razlikovalni učinek za registracijo, in Splošno sodišče bi moralo v skladu s tem to ugotoviti.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL 2009, L 78, str. 1).

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto
w Poznaniu (Poljska) 22. avgusta 2017 – HR**

(Zadeva C-512/17)

(2017/C 412/22)

Jezik postopka: poljščina

Predložitveno sodišče

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu

Stranka v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: HR

Vprašani za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 8(1) Uredbe Sveta (ES) št. 2201/2003 z dne 27. novembra 2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1347/2000 ⁽¹⁾ v okoliščinah obravnavanega primera razlagati tako, da:

je kraj običajnega prebivališča osemnajstmesečnega otroka država članica, v kateri otrok izkazuje neko stopnjo vključenosti v družbeno in družinsko okolje zaradi državljanstva tistega od staršev, ki vsakodnevno skrbi za varstvo in vzgojo otroka, ker otrok uporablja uradni jezik te države članice, ker je bil v njej krščen, ker je v njej večkrat bival do tri mesece med prazniki in starševskim dopustom tega od staršev ter zaradi stikov z njegovo družino,

v okoliščinah, v katerih otrok s tem staršem preostanek časa živi v drugi državi članici in je ta od staršev tam zaposlen ne podlagi pogodbe o delu za nedoločen čas, otrok pa ima v tej državi stalne, toda časovno omejene stike z drugim od staršev in njegovo družino?

2. Ali je treba za to, da se na podlagi člena 8(1) Uredbe št. 2201/2003 določi kraj običajnega prebivališča osemnajstmesečnega otroka, za katerega varstvo in vzgojo glede na njegovo starost skrbi le eden od staršev, z drugim pa ima stalne, toda časovno omejene stike, kadar med staršema ni dogovora glede izvrševanja starševske skrbi in stikov z otrokom, pri oceni vključenosti otroka v družbeno in družinsko okolje enako upoštevati vezi otroka z vsakim od staršev ali pa je treba bolj upoštevati vez s tistim od staršev, ki vsakodnevno skrbi za varstvo in vzgojo otroka?

⁽¹⁾ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 243.

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Verwaltungsgerichtshof (Avstrija)
8. septembra 2017 – Vetsch Int. Transporte GmbH**

(Zadeva C-531/17)

(2017/C 412/23)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Verwaltungsgerichtshof

Stranki v postopku v glavni stvari

Revidentka: Vetsch Int. Transporte GmbH

Nasprotna stranka v revizijskem postopku: Zollamt Feldkirch Wolfurt

Vprašani za predhodno odločanje

1. Ali se oprostitev na podlagi člena 138 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost ⁽¹⁾ za prenos znotraj Skupnosti iz države članice ne sme priznati, če davčni zavezanec, ki opravlja prenos v drugo državo članico, v tej državi članici sicer prijavi pridobitev, ki je povezana s prenosom znotraj Skupnosti, vendar pri kasnejši obdavčljivi transakciji z zadevnim blagom v drugi državi članici stori davčno utajo, tako da nepravilno prijavi oproščeno dobavo znotraj Skupnosti iz te druge države članice?
2. Ali je za odgovor na prvo vprašanje pomembno, ali je pri davčnem zavezancu v trenutku prenosa znotraj Skupnosti že podan naklep, da bo pri kasnejši transakciji s tem blagom storil davčno utajo?

⁽¹⁾ UL 2006, L 347, str. 1.